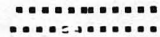

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ

Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου κῆλος)

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ τραπέζιού ὁ ἐπιλοχίας κίτταξε τὴ γυναίκα τοῦ Περὰδωθε καὶ τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν ἐμίρανε ὁ καϊνός.

— 'Ιδέα, κουμπάρουλα μ'! ...

τραγουδία, θέρμερος χαρᾶς.

— Ἐὖδ παρατηρεῖτε καὶ βλέπετε τὸν ἦρωα Σιολέντζον (Σιολέντζον) νὰ πολεμῆτε μετὰ τὴ Τριχοῦτᾶ!... φρονιάζον ἂν παραμαρτυρῆδε.

Στὸ ἠρωϊκὸ αὐτὸ ἀκουσμά ὁ ἐπιλοχίας ἔστρωσε τὸ μυστάκι του:

— Μὰς, πολυαμάντων καὶ στὰ πανοράματα! εἰτε χαρομόνοτος.

— Ἦσοῦνα μετὰ τὸν Σιολέντζον στὸ 97; ρώτησε ἡ Περὰδωθενα.

— Ὅχι, ἦμοῦνα στοῦ Γρίμπουθον, ἀλλὰ τὸ ἴδιον κάνει.

Παρακάτω στὸν καφενὲ τοῦ Ντούδα, ἦταν «Καρυαϊδῆς... Εὐρωπαϊκῶς», τοῖτέστιν Κινηματογράφος, στοῦ Κατσοῦδα πλάι, παίμαντονε. Σαντοῦρι καὶ θισιὰ χύλαγε ὁ κόσμος. Θεέ μου, νὰ μὴ φέξῃ!... Κι' ἐκεῖνη ἡ Ἀναστασία ἡ Σιουρνιά, φρονὴ καθαρή καὶ ξέαστηρ ὡν γάρφαρο νερό, μεταίλιχ, ποῦ νομῆζε πὸς λάμει:

«Αἰαν—Αἰαν Σιῦρρη νὰ σοῦ φιλήσω τὴν ἔλη. Τούρκος νὰ μὴ μείνῃ. Ἀμιάάν! Τούρκος νὰ μὴ μείνῃ. Ἐβγα στὴ σκάλα δνὸ σκαλιὰ Ἀμιάάάν!...»

Ἐπειτα ἄρχιζε τὸ τραγοῦδι ἡ Μαργερίνα ἡ Σιουρνὴ, εὐρωπαϊκῶ ἀπὴ, μετὰ τὴ βαθεῖα, παχεῖα καὶ γλυκεῖα ὡν χειμωνιάτικος χαλάς φρονὴ τῆς:

«Αἰὰν Ἐλένη, ὡς τὴν γειτονιάάά σου τὴ κανυάάάάά σου γιὰ τὴν ὁμορφιάάά σου!...»

Ἄνω ἀπὸ τὸ πάλω Ἑλληνικῆς σημάζε κοροῖτοσαν. ὡν νὰ ἔχαν ἀπὸ τὴν κωνόλεση σάκη τους ὅλα αὐτὰ τὰ πλαδαρὰ τὰ κρέατα, τὰ βαμμένα μάγουλα καὶ φρόδια, τὰ σαντοῦρια, τὰ βουλιὰ, τὰ κεντημένα ποσομῆα, τὰ «Αἰανά», τοῦς ἀναστοναγμοῦς. Κι' οἱ πελάτες ἀνοῦσαν, ἀνοῦσαν κι' ἔβαιναν μερῶμα!...

Πιὸ πάνω, στὸν καφενὲ τοῦ Σπυριδωνά τῆς Παταδιάς, κοντὰ στὴν ἐκκλησία, ἦταν ἕνας ταχυδακτυλουργός, ποῦ ἔβαινε πρῶματα καὶ θάματα.

Κατὰνε φοπιέζε κι' ἔβγαζε μέτρα καὶ ὄργιες κορδέλλες κόκκινες καὶ ροσάνες ἀπὸ τὰ στόμα του, ὡν γάβγαζε τ' ἀντέρω του!... Τὰ παιδάκια τὸν βλέπανε καὶ γάσκανε.

Σκερέμασε τὸ τουφεκί του καὶ ροβόλησε κατὰ ἔξω...

Κι' ἀκόμα πιὸ πέρα, στ' ἄλλα καφενεία, ὡς τὴν ὄσω γειτονιά κι' ἀπὸ κεῖ ὡς τὸ παζάρι, ὑπῆρχαν θεάτρα καὶ θεάματα, ταβέρνες ἀνοιχτές καὶ κόμοος στὰ μαγαζιά, στοῦ Μέμου καὶ τοῦ Μπουκουλῆ, κόμοος χωριῶν, μετὰ τῆς χοντρῆς κάπλες τους, τῆς σκοῦφρες, τὰ τεσσάρω χι τους, χωριᾶτες ἀπὸ τὰ Βελβίτσονα, τὴ Βεπολίτσα καὶ πιὸ πέρα ἀκόμα ἀπὸ τὸ Σουλὲ κι' ἀπάνω ἀπὸ τὸ Λοιδωφῆα.

Κόμοος καὶ κοσμῆζε ἀπὸ τὴν Ἀνώφαν, τὴ Κλετᾶ, τὸ Κεραλὸ-θρομὸ τῆς Τριχοῦτᾶς, καὶ κάτω ἀπὸ τὴ Γαιρολίμνη καὶ τὴ Βρώσι-αν, καθόντοσαν καὶ τραγουδοῦσαν, ξεκοκαλιζόνταν, μετὰ τὴν τὰ ψητᾶ, τόσο, ποῦ ἔβαιναν κατὰ-εὐνα καὶ καθωρὰ τὰ κόκαλά τους, πίνοντας «κωντῆλες» μονοροῦφι τὸ

κόκκινο κρασί, καὶ τραγουδόνταν; τὰ δικὰ τους τὰ τραγοῦδια :

Στὸ Πλάτανο, στὸν καφενὲ ἔκει ἦμον ρογιασμένος, μὴ χαρᾶ ἦμον ὁ καϊνός...

Ἦταν ἐν πλήρει δόξει, λάμφοτο καὶ βουερό, βόην χαρᾶς βόι-ζον, τὸ πανηγύ-ρι τοῦ χωριοῦ... * * *

Ἀφροῦ γύρισαν, σεργιάνισαν, τριγύρισαν καὶ χαροκοπηθῆκαν ὡς ὅλα αὐτὰ τὰ πρωτοφανῆ θεάματα, γυρισάνε στὰ σπῖτα ἔπειτα καὶ στρώσαν νὰ πλαγιάσουν.

— Κουρῶ μ' ἐνὸς θὰ εἰσῶ, κῶρ κουμπάρε; εἰτε ὁ Περὰδωθεσε στὸ Μπαταριά.

— Τελειωμένος κατὰ μῆτι! ἀπάντησε ὁ ἐπιλοχίας.

Κι' ἐπειδὴ ἦταν τὸ σπῖτα γεμάτο ἀπὸ ὀρέες καλαμποκιῶν, σωφρὸς κριθιῶν καὶ σιταριῶν, καὶ τσοῦβάλα μετὰ φασόλια κι' ἄλλα εἰσοδήματα, κι' ἐπειδὴ ἦταν καλὸς κι' ὁ καιρὸς, γλυκὸ-μικρὸ καλοκαιρῶν καὶ χαρᾶ Θεοῦ, στρώσανε τῆς ἀνδρομίδεσε στὸ χαγιάτι γιὰ νὰ κοιμηθοῦν ἔκει.

Ἦ κομπάρω, ὁ Περὰδωθεσε κι' ὁ Μπαταριάς...

Ἀφελῆς ἀπλότης τὸν χωριῶν, ἄγια κλωσὴν τὸν ἀνθρώπων, ποῦ ζοῦν στὴ φρονὴ καὶ στὴν εὐκρίθεια, ἀγαθὴν ἀπροσποίητων χωριῶν, ποῦ στρόνονται ὅλοι στρωματάδα στὴ σειρά, φίλοι, δικὸι καὶ συγγενεῖς!... Ποὸς ἔχει τίποτα νὰ πῇ γιὰ τὰ ἀγὰ ἦθη τοῦ ὑπαίθρου, ὅπου κομπὰ ἀγγελλὰ καὶ ἀναμάρτητα :

Ἄ λῆκος μετὰ τ' ἀργὶ κι' ἡ γάτα μετὰ τ' ἀθῶν! ...

Κανεῖς. Καὶ φρεσιὰ ἔμειε δὲν θὰ κάμοιμε ἔξαιρεσι! * * *

Παρὰ τ' ἀνωτέρω ὅμοος, διάφορα αἰσθήματα τάρων τῆς ψυχῆς τὸν φίλων μας τὴ νύχτα αὐτῆ.

Ἦ κομπάρω ἡ Λεϊμονιά ἄναθε καὶ ξεροκοκκῆνε. Ὁ Μπαταριάς ἐφράζε καὶ τοῦ ῥζότανε νὰ βγάλλῃ μπουζοῦμο. Ὁ Περὰδωθεσε ἔβραζε καὶ δὲν μλοῦσε σὲ κανένα.

Τὸ χαγιάτι νεόκτιστο, δὲν ἔχεν ἀκόμα κάγκελλα, παρὰ μόνον τοῦς μεγάλους στύλους τῆς σκεπῆς.

Ἔτσι νὰ ἔβαινε κανεῖς, θάπτερε κάτω στὴν αὐλὴ καὶ θάσπαζε τὰ κόκαλά του.

Φαίνεται λοιπὸν πὸς ὁ φόβος μήπως πέσει, ἔβαινε τὸν Μπαταριά, ὡν ἄκουσε νὰ ρογαλιῇ ὁ κουμπάρω, νὰ συρθῇ σιγὰ κι' ἀδρόμω, γλιστροῦντας ὡν τὸ φρεδι, πρὸς τὸ μέρος τῆς κομπάρω, ὅπου ἦταν ὁ τοίχος καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἀσφάλεια.

Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ διαβολοχορῶτες ἄνοιγε στὸν ἦτρο τους καὶ τὴ μύγα ὡν πετάει. Καὶ μόλις σφῆθηκε ὁ ἐπιλοχίας λιγάκι, ὁ Περὰδωθεσε πετάχτηκε ἀπάνω.

— Βρὲ κομπάρω. Κομπάρω! φρόναζε.

Μιλιά ὁ Μπαταριάς.

— Βρὲ κομπάρω, θεέ!

Ὁ Μπαταριάς μασάνοιξε τὰ μάτια.

— Σὺ μίλησε, κομπάρω; ρώτησε.

— Ἐγὼ μιλῶ. Δὲν μοῦ λές, πὸς ἦρθες ἀπὸ δῶ;

Ὁ Μπαταριάς κίτταξε τριγύρω του, καμώθηκε πὸς δὲν καταλαβαίνει κι' ἐμώγκρισε :

— Φτοῦ! Σὲ ξεροκίω, διάολε!... Εἰδες ἔκει τί ἔπαθα! Κύλησα στὸν ἔτρο μου καὶ καλὰ ποῦ δὲν πῆγα ἀπὸ τὴν ἄλλη πάντα δεξιὰ, νὰ πέσω καὶ νὰ τσακιστῶ!... Ἀσχημὸ ἦτο κανόν. ποῦ λές, κομπάρω μου, τώρα τελευταῖα!... Πλαγιάζω στὸ Καρνεῖσι καὶ ξιντάω στὴ Τριπολίτσα!

— Μοῦε τί μοῦ λές, κομπάρω!... Γιὰ πέρα λίγο ἀπὸ δῶ μεριά! Γιὰ αἰθρο νὰ πᾶς στὸν παπὰ νὰ σὲ διαβάσῃ!... Μὴν ἔβαινε ἀερίζω!...

Σανακοιμήθηκαν ἀγγελλὰ. Ἀζαγνα ὁ Περὰδωθεσε ξαναβῆνθησε... Κάτι οὐροῦντονε κοντὰ του. Ἦταν ὁ Μπαταριάς ποῦ ξανακίλησε καὶ πάλι πρὸς

Κόμος καὶ κοσμῆζε...

Τὰ παιδάκια τὸν βλέπανε καὶ γάσκανε...

τό μέρος τής κοιμητάρης.

— Βρέ κοιμητάρε.
— Τί θές, κοιμητάρε ;
— Τί γυρνείς αὐτῷ, μορέ κοιμητάρε ;
— Φτοῦ, νά πάρη ἡ ὄργη!... Πάλι ξανακόλλησα! Κοιμητάρε μου, ὁ Θεός νά μὲ φωνιά ἀποφῆ ἀπ' τὸ χαγιάτι σου... Γιατί δὲν βάζεις χάρηλα καὶ σὺ, βρέ χριστιανέ μου ;... Καλὰ ποὺ κολῶ ἀριστερά. Μὰ ἂν κολούσα δεξιώτερα ;

— Γιὰ ξανατέρνα, κοιμητάρε μου, ἀπὸ δὴ.
— Μετὰ χαρᾶς, κοιμητάρε μου!
Τοῦς πήρε πάλι ὁ ἴνως ὁ γλυκός. Σὲ λίγη ὥρα ὁ Περαδῶδες ξαναπέταξε τὴν λαχανοπέρας. Ὁ Μπαταριάς εἶχε ξανακόλλησε καὶ βροχούσαν τώρα ὅλα τὴν κοιμητάρη.

— Κοιμητάρεεεεε! φώναξε ὁ Περαδῶδες.
— Τί θές, κοιμητάρε ;
— Ποιὸ ἀσχημὸ ἴνω κανένας, μορέ κοιμητάρε. Ξανακόλλησε...
— Ξανακόλλησε ;... Φτοῦ νά πάρη ἡ ὄργη!
— Γιὰ λέρω τώρα ἀπὸ δὴ.
— Νά περάσω, κοιμητάρουλή μου.

Ἐβλεπτοῦσε τὰ μεσάνυχτα. Ποῦ νὰ κλείση μάτι ὁ Περαδῶδες. Σὲ λίγο ἀνοίει πάλι τὸν Μπαταριά νὰ κολῶνι κατὰ τὴν κοιμητάρη.

— Κοιμητάρε!
— Ἐδὼ εἶμαι, κοιμητάρε μου.
— Ἐχε τὸ νου σου, γιατί ξανακόλλησε.

— Ξανακόλλησε ; Ἄχ, μορέ, βάσανο κ' αὐτὸ !... Τί κακὸ εἶνε αὐτό, κοιμητάρε μου ; Τί θὰ γίνω ;

— Θὺ σοῦ περῆση, κοιμητάρε μου, μὴ χολούσῃς.

Ὁ Μπαταριάς ξαναμιάζονταν στὴ θέα του. Γιὰ μὴ σπυρῶ τὸν πήρε ὁ ἴνως. Ἐίχε ἀποκάψει πάλι. Ὁ Περαδῶδες τὸν σκαλόνισε σιγά.

— Κοιμητάρε μου, κοιμητάρε μου.
— Ὁ Μπαταριάς δὲν ἀποκόβει.

Ὁ Περαδῶδες σημάδωσε σιγαπαίνοντας, πήρε τὴν πριχὰ τ' ἀλόγου ἀπ' τὴν κρεμάστρα καὶ τὸν ἔδεσε σφιχτὰ καὶ χειροπόδαρα ἀπ' τοῦ χαγιάτι τοῦ στυλοῦ.

— Ὁ Μπαταριάς πετάχθηκε ἀλαμιασμένος.

— Κοιμητάρε! βρέ κοιμητάρε, σὺ μ' ἔδεσες ;
— Ἐγὼ, κοιμητάρουλή μου!
— Λύσε με, μορέ, τί ἔπαθες ;
— Μπα, μπα, κοιμητάρε μου, τί λές !... Θεός νά πέσης κολώνοντας ἀπ' τὸ χαγιάτι καὶ νὰ σκοτωθῆς !... Καὶ τί θὰ γίνω τότε ἂν σὲ χάσω ;...
— Λύσε με, μορέ, σοῦ λέω, κ' ἔσκασα!

— Καλιτέρα νὰ ἀκόσῃς, παρὰ νὰ πέσης καὶ νὰ τσαωσιθῆς.
— Λύσε με, γιὰ τὸ Θεό! ποῖφες καὶ δεγνότασε ὁ Μπαταριάς, μὴ ὁ Περαδῶδες ἦσιγος πάλι, κοιμητάρη...

Δὲν ζήτησε, παρὰ σὺν ἔφεξε ὁ Θεός καὶ δὲν ἔλιπε τὸν ἐπιλογία, παρὰ σὺν ἔγινε μέρα.

Χωρὸς οὔτε ἀντίο νὰ πῆ ὁ Μπαταριάς, οὔτε ἓνα εἰχαριστὸ στὸν κοιμητάρη του, ποὺ τόσο φρονίαζε γιὰ τὴ ζωὴ του, ξεκρέμασε ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ τοῦρρα του, καὶ ροβόλησε κατὰ ἔξω.

Ὁ Περαδῶδες βῆκε ἐπάνω στὸ κεφαλόσκαλο τῆς εἰματῆς.

— Ποῦ πάς, κοιμητάρε ; Κάτω νὰ πάροινε καφέ, τοῦ φώναξε.

— Εἰχαριστὸ, κοιμητάρε... Αὐτὸ δὲν τὸ περιμένα ἀπὸ σένα, εἶπε ὁ Μπαταριάς.

Κι' ὁ Περαδῶδες ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο, γελώντας ἱκανοποιημένα, τοῦ φώναξε :

— Ποὺς σοῦτε, κοιμητάρουλή μου, νὰ κινᾶς ὅλο ἀριστερά, δὲν κολούσῃς καὶ λίγο δεξιώτερα ;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δὲν ὑπάρχει χειρότερος κυβερνήτης ἀπ' αὐτὸν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ οὔτε τὸν ἑαυτοῦ.

Κά τ ο ν
Νὰ βοηθᾶτε τὴν ἀνάγκη, ἀλλὰ νὰ μὴν ὑποταρῶζετε τὴν ἀγρία.
Π λ ο ὕ τ α ρ χ ο ς

Ὁπου εἶ ὁ ἀνθρώπος, ἐκεῖ μπορεῖ καὶ νὰ εὐχρησθῇ.

Μ. Α δ ρ ῆ λ ι ο ς

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΜΑΣ ΘΡΙΑΜΒΟΙ

ΝΑΥΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ «μπάρμπα Γιάννης» ζητάει νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους. Ὁ ὑπευργὸς ἔρωσ τοῦ ἀρνεῖται. Ὁ γρηγορὸς θαλασσοπόρος κλαίει. Γιατί τειμαζόντουσαν τὰ πολεμικά. Ἡ δράσις τοῦ Γιάννη Περῆ. Ὁ ἥρωϊκὸς τὸ θάνατος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μόλις ἐξηγήθη ἡ ἐπιστροφή τους τοῦ 1912, ὁ ὑπαναύργος Ἰωάννης Μιαούλης, ἀπόγονος τοῦ μεγάλου περσολητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποστρατευθεῖ πρὸ πολλοῦ, λόγω τῆς προσημμένης ἡλικίας του, ὁ πολεμικὸς γρηγορὸς «μπάρμπα—Γιάννης» τὸν ναυτὸν, παρουσιάστηκε στὸν τότε ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν Νικόλαο Σπράττ καὶ ζήτησε νὰ τεθῆ στὴν ἰσθμια τῆς πατρίδος.

— Κύριε ὑπουργέ, εἶπε, αἰσθάνομαι νὰ βράξῃ στὶς φλέβες τὸ αἷμα ποὺ εἶχα σπᾶ νεύατα μου καὶ θέλω νὰ πολεμήσω. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ κάμειτε τὴ χάρι νὰ με ποιοθετήσετε ὡς ἓνα ἀποδοθήσαντε πλοῖο γιὰ νὰ προσφέρω κ' ἐγὼ ὅτι μπορῶ στὸ ἀγαπῆτο μου ἔθνος.

— Σὰς συγχωροῦ καὶ σὰς εἰχαριστῶ γι' αὐτὸ τὸ διάβημά σας, κύριε ναύαρχε, ἀπάντησε συγκαταίνοντας ὁ ὑπουργός. Ἄλλὰ ἡ ἡλικία σας δὲν σὰς ἐπιτρέπει, ναύαρχε, νὰ ἐκτεθῆτε στὸς κόπους μιᾶς ἐκστρατείας. Ἄς ἀρήσοιμε λοιπὸν τοὺς νεότερους νὰ ἐμπληρῶσουν τὸ γὰρὸς τῶν πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐπειὶ ἀρκετὰ τὴν ὑπηρετήσατε...

— Ἄλλὰ, κύριε ὑπουργέ, ἐπέμεινε ὁ γενναῖος ἀποστρατευθεῖς, ἐγὼ δὲν ἔχω μεγάλης ἀξιώσεως. Τραποθετήσατε με ὅπου θέλετε, σ' ἓνα τορπιλλοβόλο, σὲ μὴ καυνοσφόρο ἐπὶ τέλους...

Ἡ παραβλήσις αὐτοῦ τοῦ «μπάρμπα—Γιάννη» δὲν ἐπακούσθησαν. πρὸς μεγάλην του λύπη. Κι' ἔτσι ὁ ναυτικός ποὺ κυβερνοῦσε ἄλλοτε τὸν «Πηνειῶ» καὶ δὲν ἔδιστασε νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὅλα τὰ πλοῖα καὶ τοῦ διεθνούς στόλου, γιατί δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀγροβολήσῃ στὰ νερά τῆς ἀλαβομένης Κρήτης, βῆκε ἔξω ἀπ' τὸ ὑπουργικὸ γραφεῖο, ἀφ' ὅπου ζήτησε ἓνα δάκρυ ἀπὸ τὰ μαρμαίνα μέρη τῶν καὶ τῶν φηφουζουσιῶν μὲ πικρότατο :

— Μορέ, οὔτε γιὰ μὴ καυνοσφόρο νὰ μὴ με βγάλουν ἄξιο !...

Στὶς παραμονὲς τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Στόλου, μεγάλη κίνησης ἐπαρτοῦσε στὸν εἶδος πλοία, θωρηκτὰ, ἀντιτορπιλλικά, τορπιλλοβόλα, κανονιοφόρα, ἔμπαναν διὰ—διὰ σὺς δεξιὰς. Ἐκεῖ καθορίζονταν, βότανται, γίνονταν καινοτόμια.

— Μὰ γιατί καθορίζονται, βότανται ; οὔτως ἓνας ἀπὸ τοὺς τὸν ἀπλοῦμο τοῦ Ναυστάθμου, Γεώργ. Παρασκευακόπουλο.

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Αὐτὸ τὸ κίνημα γιατί θὰ εἰσεταλᾶ ὁ οὐκ καὶ, καθὼς καταλαβαίνεις, δὲν κάνει νὰ πέρουν ἀνάθωρα κ' ἀνάλλαγα τὴ μεταλαβῶν...

Ἐνας γερόλυκος ἀπ' τὴς Κυκλάδες, Γιάννης Περῆς τ' ὄνομά του, περὶον ἐξηγήσῃς, μόλις ἐμαθε τὴν κηρύξις τοῦ πολέμου, ἄρρησε ἀπὸ λιμάνι τοῦ νησοῦ ποὺ τὴ βάρκα του κ' ἓνα πρὸς παρουσιάστηκε στὸ διοικητήριον τοῦ Ναυστάθμου, περσιπαίνοντας σὺν κἀνοῦρος, γιατί εἶχε ἐμαθεῖ τὸ βᾶδιμα τῆς στεφῆας.

Ἦγε λοιπὸν ἐκεῖ κ' ἐπειδὴ ἡ ἡλικία του ἦταν προσημμένη, ζήτησε νὰ τὸν δεχτοῦν ὡς ἀθλοπῆ σ' ἓνα ἀποδοθήσαντε πλοῖο. Τῷ ἀπάντησαν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πληρωμάτων εἶχε σιμαληρωθεῖ, ἀλλὰ βλέποντας τὴν ἐπιμονὴν του, τοῦ ὑπέδειξαν νὰ καταπαθῆ στὸ σῆμα τῶν περσωνιῶν, ἀφοῦ κ' ἔτσι θὰ ὑπηρετοῦσε τὴν πατρίδα.

— Γιὰ τὴν ἀνάγη τῆς πατρίδας, φασκελοῦμαι τὴ θάλασσα καὶ γίνονται ἀκόμα καὶ ποιοτόμια ; εἶπε μὲ χαρὰ ὁ θαλασσοπόρος.

Ὁ Περῆς αὐτὸς σκοτώθηκε στὴν Πρέβεζα σὲ μὴ κικλιτὴ ἐπέθεσι, ἐνὸς φώναξε στὸ ἴδιωμα τοῦ τόπου του σὺν βέρος θαλασσοπόρος :

— Ἀγάντα, μορές μοιποτόμια, νὰ πάσοιμε σοκαμένο στὴν πλώρη τους νὰ τοὺς ὀρτοσάροινε ἀπὸ τὸν κῆλο τῶν τσοπάνηδες !...